

ducha mudrosće a zjewjenja w spóznaću jeho,*

18. A rozswětlenej woči wašeje wutroby, zo byšće wědzeli, kotra je nadzija jeho powołanja a kotre je bohatstwo jeho herbstwa we swjatyh,

19. A kotra je přenadobna wulkosć jeho mocy nad nami, kotřiž wěrimy po skutkowanju mocy jeho sylnosće,*

20. Kotruž je skutkował w Khrystusu, jeho zbudziwši wot mortwych a sadziwši k swojej prawicy w njebiesach,*

21. Nad wšitke wjerchowstwa a mocy, a sylnosće a knježstwa a wšitke mjeno, kotrež so mjenuje nic jeno w tutom swěće, ale tež w přichodnym.*

22. A wšitko podcisny k jeho nohomaj; a staji jeho jako hłowu nad cyłu cyrkej, Ps. 8, 8.

23. Kotraž je jeho čelo* a poľnosć toho, kotryž wšitko we wšim dopjelnja.**

STAW II.

Přez hrěchi prjedy morjeni buchu přez Khrystusa wožiwni, nic ze swojimi skutkami, ale darmo přez wěru. Dopokazuje so, zo buchu pohani, kotřiž běchu prjedy zdaleni wot slubjenjow Božich, nětko přez Khrystusa a wěru, kotraž je dar Boži, towařowje swjatyh a zo maju tón samy zakład z patriarchami a profetami.

Tež was, hdyž běšće mortwi we swojich winach a hrěchach,* — Kol. 2, 13.

2. W kotrychž něhdy khodžešće po běhu tohole swěta,* po wjerchu mocy toho powětra, (toho) ducha, kotryž nětko skutkuje na synow njewěry,

3. Mjez kotrymiž tež my wšitecy* něhdy khodzachmy w žadosćach našeho mjasa, činicy wolu mjasa a mysli, a běchmy po naturje džěci hněwa, jako tež druzy,** —

4. Bóh pak, kiž je bohaty na smilnosći dla swojeje njesměrneje lubosće, z kotrejž je nas lubował,

5. A hdyž běchmy mortwi w hrěchach,

17. Bóh mjenuje so tu „Bóh našeho Knjeza Jězusa Khrystusa“ džiwojo na čłowjesku naturu w Khrystusu; „Wótc krasnosće“ pak džiwojo na Khrystusowu bóžsku naturu, dokelž jako Syn Boži je wotblyšč (Hebr. 1, 3) Wótea. Jako Bóhčłowjek pak je srjedzičěr wšitkich hnadow, kotrychž žórlo je Wótc. — 19. Pawoł prosy, zo bychu Efessey přeco dospołnišo křesćanske wěrnosće zrozumieli a zjewjene potajnosće Bože, a tak Boha samoho čím lěpje spóznali, a zo by tohodla Bóh woči jich wutroby wotewrił, zo bychu prawje zaprijeli, takrjec žiwje čuli, kak wosebne nadzije ma powołanje k wěrje w nich wubudžeć, a kak wulkotna je krasnosć herbstwa, kotraž so w swjatyh, t. j. we wěriwych wopokazuje, a kak krasnje a mójnje so tale mój Boža něhdy nad wěriwymi wozjewi, hdyž jich k nowemu žiwjenju wubudzi a z překrasnjonym čělom wobda. — 20. Mój, z kotrejž nas Bóh něhdy wot mortwych zbudzi a překrasni, je ta sama, z kotrejž je Khrystusa zbudził a k swojej prawicy powyšil; a štož je tu dokonjała, zaruči nam, zo to same něhdy tež nad nami dokonja. — 21. Wjerchowstwa a mocy, sylnosće a knježstwa su mjena za wšelake rjadownje jandželow; pódla tutych štyrjoch rjadownjow mjenuja so na druhich městach s. Pisma hišće tróny, jandželowje, arcjandželowje, cherubimy a serafimy, tak zo je džewječ rjadownjow. Khrystus je wyše wšěch tež najwosebnišich jandželow přez mój Božu pozběhnjeny, a tež wyše kóždeho stworjenja, njech so kažkuli mjenuje. — 23. Khrystus a cyrkej staj mjez sobu tak nutrnje zjednočenaj, jako hłowa a stawy čěla. Hłowa wodzi stawy a stawy dóstawaju wot hłowy wožiwnjenje. Tak dóstawa tež cyrkej, zhromadženstwo wšěch wěriwych, wot Khrystusa duchowne žiwjenje a pohnuwanje k dokonjenju dobrych skutkow. Khrystus ze swojej wučbu a hnadu skutkuje njepřestawajo w cyrkwi a wukonja tak swój wumoženski skutk mjez čłowjekami. ** Jako hłowa přez stawy k čělej so dopjelnja, tak dopjelnja so Khrystus přez cyrkej abo wěriwych, t. r. jako wumožnik, přiběra a dokonja so wón přez wšitkich wumoženyh, přez stawy cyrkwe; potajkim je cyrkej jeho poľnosć, přez nju dokonja so jeho skutk na zemi, a we wšim, t. r. ze wšěmi dobrymi skutkami wěriwych; štož dobrego dokonjeju, služi k dokonjenju jeho wumoženskeho skutka.

II. 1. Jako Bóh ze swojej mocu Khrystusa zbudzi, tak wožiwi tež was, duchownje mortwych. — 2. t. r. kaž tónle wot Boha wotwobročeny swět we złym času, w kotrymž so njeposlucha na wolu Božu, ale na „wjercha powětra“, t. j. djaboła, kotryž wožiwja njewěriwych, podobnje kaž Duch swjaty wěriwych. Zle duchy přebuwaju tež w powětrje, a tohodla mjenuje japoštoł djaboła „wjercha powětra.“ — 3. t. r. nic jeno wy pohani, ale tež my Židza. ** Jakož njewěriwi běchmy tež my žiwi, dokelž žadanja a zle mysle, z našeho hrěšneho mjasa nastawace, njepodušachmy, ale to činjachmy, k čomuž nas wone wabjachu. Džěci Božeho hněwa běchmy, nic jeno dla našich hrěšnych žadanjow a skutkow, ale runja pohanam po naturje, wot naroda jako Hadamowi potomnicy.